

Csutka és a fenevadak

Csutka korcsolyázott a gyerekekkel a tó partján, beült az egyik kisfiú nyakába s úgy szelték a köröket, mint a jég ördögei, mindenki tátott szájjal figyelte őket.

A hideg idő pirosra festette arcukat. A barátaik sorban szétszéledtek, hazaindultak. Kezdt esteledni, s hiába világították ki a korcsolyapályát, lassan nem maradt ott egyetlen lélek sem, Csutkán és a kisfiún kívül.

- Te nem mész haza? – kérdezte őt Csutka, de a kisfiú nem válaszolt.

Csutka lemászott a tenyerébe, s egy hirtelen támadt ötlettől vezérelve megkérdezte: - Hazakísérjelek?

A kisfiú nagyon megörült a kérdés hallatán, rögtön rábólintott, majd halkán suttogni kezdett: - Félek. Nem messze az utcánktól egy kőpajta áll, ott szoktak elbújni a Fenevadak tagjai, s amikor egyedül megyek haza, megdobálnak a fenyőfa tobozaival, hógolyóval, s ha éppen nincs semmi a kezük ügyében, hát csúfolni kezdenek, minden ostobaságot utánam kiabálnak, azt mondják, kaktuszfej vagyok, mert rövid, sünis a hajam.

Csutka megmérgezt a történet hallatán, nincs abban semmi vagányság, ha holmi buta kölykök bolondot csinálnak egy kisfiúból. – Bebújok a zsebedbe és indulás – mondta a kis manó és fütyörészve ballagtak hazafelé. A kislegény, akit Zoltánnak hívnak, átdobta a korcsolyákat a vállán és arra gondolt, milyen jó érzés, ha van egy igaz jó barátja, aki bár sokkal kisebb, mint ő, de kész megvédeni a veszedelmtől, megóvni a csalódástól.

Amikor a pajta közelébe értek, Zoltán már hallotta a kuncogást a bokrok mögül. Megint összeszorult a szíve, öklömnyi lett a gyomra, de Csutka megrángatta a zsebé. – Semmi vész, kis pajtás! Ekkor a Fenevadak két délcesebb tagja előugrott a bokrok mögül, és hangos hahotázásba kezdtek: - Na mi van Kaktuszfej, szereted a telet? Kaktuszoknak nem kedvez a hideg! Lefagynak a tüskéid! A te helyed nem a sivatagban van? – kezdték ugratni mindketten egyszerre a szótlán kisfiút. Aztán a többiek is előbújtak és mind a négyen önfeledt huhogásba kezdtek.

Zoltán szótlánul ment tovább, rá se hederített a szórakozásukat szájalmas csúfolkodásokban lelő pejnaharderokra. Csutka azonban belefűjt a varázssípjába, és azt mondta: - Huhogjon csak e négy bagoly, emberi nyelven ne tudjon!

A Fenevadak tagjai egy idő után már nevetségessé váltak, de hiába is akartak volna bármi mást is mondani, értelmes szó nem jött ki a torkukon, huhogtak szüntelenül, krákogva, kétségbeesve, végül egymásnak rontva. Zoltán először már eltűzött butaságnak, neveletlenek gattették vélt a felhördült, egymást püfölő okostónikat. Csutka kikukucskált a zsebéből, és azt kérdezte: - Szerinted jó lecke volt? Kihuhogták magukat egy életre?

Csutka még egyszer a sípjába fújt, majd egy tucat jól megtermett bagoly repült ki a pajtából, egyenesen a Fenevadak irányába. Azok úgy megijedtek, hogy fejest ugrottak a bokrok közé, s amikor az egyik oktondi követ dobott a baglyok felé, a megriadt madár társai csőrükkel kezdték csipkedni a fiú körül a bokrot, majd a cipőjét és a kesztyűjét. Hőseink szétszaladtak, aztán meg fejvesztve kezdtek rohanni a pajta felé, s amikor beléptek a félhomályba, egetverő huhogás fogadta őket. Amerre néztek, bagoly és bagoly mindenütt. Csóri, a Fenevadak legelvetemültebb tagja megpördült, Zoltán nyomába eredt, majd térdre csuklott az ámuló-bámuló, egészből szinte mit sem értő kisleány előtt. A társai is szégyenkezve nézték Csórit, könnyek hullottak szemükből, lógó fejjel, szipogva álltak körbe Csórit. Vezérük felállt, kezét nyújtott Zoltánnak, mire Csutka újra megfújta a varázssípot, és megszűnt a varázslat. – Bocs, Zoli, mindenért bocsáss meg! – mondta Csóri rekedt hangon, vörös arccal. Zoltán ünnepi mosollyal válaszolta a Fenevadak móresre tanított tagjainak: - Oké, srácok, minden rendben. S meg kell hogy jegyezzem, remekül tudtok huhogni. Csóri és társai borsószemnyinek érezték magukat a kintól, szégyentől, nem csak Zoltán előtt váltak nevetségessé, hanem saját maguk előtt is. Csutka elköszönt kis barátjától, kacsintott egyet, majd elillant a sötétben. - Jó éjt, Csutka, te kis Álommanó! – sóhajtott fel Zoltán és szívében a barátság érzése izzó kincsként ragyogott.

Vége